

JULES WAKE

S LÁSKOU

z parku

motto

S láskou z parku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jules Wake
S láskou z parku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JULES WAKE

S LÁSKOU
z parku

motto

*Tuto knihu věnuji své úžasné tetičce Hildě,
která je ve věku 105 let pro všechny
obrovskou inspirací.*

1

Přidala jsem do kroku. V ruce jsem svírala kelímek s kávou – můj den rozhodně nemohl začít bez potřebné dávky kofeinu. Klapot podpatků se jako zvuk kastanět rozléhal po chodníku, kde se ke mně s náruživostí pracovitých mravenců připojil dav lidí mířících stejně jako já k zastávce Churchstone, odkud vyrážela ranní várka cestujících do Leedsu.

S uspokojením jsem naslouchala staccatu vlastních kroků. Tak organizovaných, přesně jak se to říkalo o mojí povaze. I když jsem ráda nosila sexy lodičky známých návrhářů (děkuju značkám Russell and Bromley, kdo si vlastně může dovolit boty Jimmy Choo?!), nechovala jsem se jako uštěkané ředitelky úspěšných firem z romantických komedií. Nosila jsem vysoké podpatky, ale přesně takové, aby se v nich dalo chodit. Boty byly vyrobené z černé kůže. Kvalitní a v odpovídající ceně. Stojím si za tím, že boty o člověku mnohé prozradí. Chtěla jsem, aby o mně lidi věděli, že já, Claire Harrisonová, jsem se dostala tam, kde jsem, nejen díky náročné práci a vysoké inteligenci, ale taky šarmem a stylem. Každý pár bot v sobě nesl příběh. A tímhle párem jsem to dneska říkala naprosto jasně. Jsem připravená. A to nejen na schůzku, na kterou jsem právě mířila. Na té prezentaci jsem pracovala celý víkend a nebojím se říct, že byla téměř dokonalá.

V hlavě jsem si mezitím odškrtávala jednotlivé úkoly. Prezentace je hotová. Místnost zamluvená. Tým připravený. Popravdě jsem se na dnešek připravovala celé týdny a obětovala jsem mu nejednu bezesnou noc. Reorganizace celého týmu zabývajícího se auditem představovala velkou zodpovědnost. Modelila jsem se, abych nikde nenechala prostor pro možnou chybu. Záviselo na tom moje povýšení, i když už jsem podobných projektů měla za sebou několik. Bohužel se jich přede mnou pořád několik rýsovalo, jako by snad vedení čekalo, že to vzdám. To by ale mohli čekat celou věčnost.

Sestře jsem na její zprávu s žádostí o pomoc stihla odepsat nezávazné „možná“. O víkendu jsem se konečně objednala k zubaři a vážně jsem přemýšlela nad tím, že při příští návštěvě gynekologa požádám o vyšetření děložního čípku. Preventivně. Celkově jsem se svým dnešním výkonem byla spokojená. A to den ještě ani pořádně nezačal. Když vtom se něco pokazilo.

Prudce jsem se zastavila a dlaní přiklopila víčko kelímku s kávou, protože těsně přede mnou postarší paní s natupírovanou bílou kšticí v neonově žluté teplákovce, růžových teniskách a stříbrnou kabelkou přehozenou přes rameno náhle vybočila z davu lidí a rozeběhla se opačným směrem. Káva našťastí zůstala v kelímku a nerozlila se mi po úplně novém tyrkysově modrém kalhotovém kostýmu se sněhově bílou košilí, který jsem si oblékla, abych už na dálku všechny upozornila, že jsem šik, mám styl a taky jsem extrémně soupeřivá. Aspoň jsem si přála, aby přesně tohle moje nadřízené při pohledu na mě napadlo. Uf, ani kapka. Katastrofa zažehnána.

Sotva jsem si začala gratulovat, všimla jsem si, že nečekaný úprk běžkyňě vyplašil skupinku holubů, kteří se snažili z trávníku podél chodníku vyzobat něco k snědku. Ptáci se najednou zvedli a ve změti padajícího perí a děsivých skřeků se dali do

pohybu, nehledě na proudící dav lidí snažících se za každou cenu stihnout vlak odjíždějící v sedm dvacet.

Muž jdoucí přede mnou se náhle zastavil, a protože jeden z holubů poletoval přímo před ním, ukročil a začal předvádět podivný manévr připomínající scénu z *Matrixu*, při kterém divoce šermoval rukama, až cípy jeho vlněného kabátu litaly do stran. Všechno jsem pozorovala jako ve zpomaleném záběru, a než jsem se stačila vzpamatovat, muž se z nepochopitelného důvodu otočil a vrazil přímo do mě. Přesněji řečeno narazil svojí kávou do té mojí.

Zpomalený záběr pokračoval, do vzduchu vyletěla hnědá tekutina, která musela následně někam dopadnout. Oba jsme s děsivým výrazem vzhlédli a jen němě pozorovali, co se bude dít dál.

Přesně jak jsem čekala. Káva zasáhla moji bílou košili přesně uprostřed hrudníku, horká tekutina se začala vsakovat do bělostné látky a stékala mi mezi prsa. Sakra, sakra, sakra! Tohle jsem zrovna dneska fakt nepotřebovala!

„Panebože!“ zakřičela jsem a podívala se mu do tváře. „Idiot! Proč tu kávu proboha nemohl udržet v ruce?“

Muž se však snažil setřít skvrny z vlastní bílé košile. Pak si uvědomil, že na něj mluvím, zvedl hlavu a zadíval se mi do politého výstřihu.

„Proč se nedíváte, kam jdete?“

„Já?“ zeptala jsem se šokovaně a jednou rukou si prohledávala kabelku. Někde tam musím mít balíček papírových kapsníků.

„Narazila jste do mě. Kdybychom jeli v autech, byla by to jednoznačně vaše chyba.“

On si snad ze mě dělá srandu! „Vy jste do mě nacouval. Podívejte se, jak jste mi zničil košili!“ Hlasitě jsem zavrčela, jak se

ve mně hromadila frustrace. Tu košili můžu rovnou hodit do popelnice. A proč na mě zírá, jako by to snad byla moje vina?

Má zajímavé oči, co je to za barvu? Zlatozelená?

Koho zajímají jeho oči, Claire? Vzpamatuj se!

V dané situaci to byl naprosto zbytečný postřeh. Odkdy jsem si vůbec takových věcí všímala? Na mužský šarm už jsem přece dávno zanevřela. Žena za svůj život může bez velké újmy přežít jen určitý počet zklamání. Moje kariéra mi to vynahrazovala. Navíc spousta mužů, které jsem poznala, se s mým postavením nedokázala smířit.

„Sakra, za hodinu mám schůzku s představenstvem. Podívejte se, co jste udělal!“ Zadívala jsem se na kávu poskvřenou košili.

On mezitím z kapsy vytáhl kapesník a začal si s ním nemotorně, a hlavně úplně zbytečně, utírat hrudník. Musela jsem se jeho počínání zasmát. Copak mu ještě nedošlo, že jeho košile, stejně jako ta moje, je na vyhození? „Já mám za hodinu schůzku s viceprezidentem Commercial Banking,“ vyštěkl na mě a v těch jeho neobyčejných očích probleskl vztek.

„Já mám prezentaci před výkonným ředitelem, který sem jede z Londýna,“ odsekla jsem a jedním pohybem rozprostřela papírový kapesník, kterým jsem se snažila zastavit proud kávy stékající po mém bříše a lechtající mě ve výstřihu.

„Tak ať jede. Snažte se snad soutěžit v tom, kdo z nás má důležitější práci? Rád bych vás ujistil, že moje schůzka je sakra důležitá.“

„Přesně. Žádný chlap by si přece nenechal ujít poznámku, že jeho schůzka je důležitější.“

Proboha, podobnou konverzaci už jsem vedla tisíckrát.

„To vůbec ne.“ Zadíval se na mě a nafoukaně dodal: „Jen se snažím zdůraznit, že mám velmi důležitou schůzku a teď na ní

budu vypadat jako idiot.“ Mávnul do prostoru a pak ruku nešťastně svěřil podél těla.

„Já jsem se na svoji prezentaci připravovala celé týdny,“ štěkla jsem na něj zpátky a srdce mi začalo zběsile tlouct, když jsem si uvědomila, jaká je to katastrofa. Na téhle schůzce jsem měla dokázat, že jsem rozená profesionálka, která má všechno pod kontrolou a přesně ví, co dělá. Labuť, která elegantně pluje po hladině, ne káčátko bojující ve vodě o vlastní život.

Krátkou chvíli jsme tam jen tak postávali a pozorovali jeden druhého, snažili se odhadnout, jaké jsou škody a jak rychle půjdou napravit, vědomi si zvědavých pohledů kolemjdoucích spěchajících na stanici, a pak jsme se otočili a pustili se naučenými kroky stejným směrem jako každé ráno.

Začali jsme vedle sebe pochodovat jako dva vojáci. Naštěstí jsem z té srážky vyšla s menším zraněním. Zničila jsem si jen košili. Mohla bych za to poděkovat svým nepříliš vyvinutým prsům, konečně to bylo moje plus. On to schytl přímo do rozkroku. Tu skvrnu pryč jen tak nedostane. To byla mnohem větší pohroma.

„Kde pracujete?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ Hodil po mně zlostným pohledem, aby mi naznačil, že mě to vůbec nemusí zajímat.

„Kde pracujete?“ zopakovala jsem svoji otázku, tentokrát mnohem otrávenějším tónem. Jen jsem se mu snažila pomoci.

„Beechwood Harrington,“ vyštěkl.

„To jsem nemyslela,“ odpověděla jsem mírněji. „V jaké lokalitě. Je tam někde poblíž obchod s oblečením? Marks & Spencer nebo něco podobného?“ Kývnutím brady jsem ho upozornila na jeho kalhoty. „Mohl byste si koupit nějaké náhradní...“ odmíkla jsem se, když jsem viděla, jak šokovaně zavřel oči a málem omdlel. Pak si něco zamumlal pod vousy.

„To jsou kalhoty od Armaniho, stály šest set liber,“ zavrčel. „Marks & Spencer do mojí práce nepatří.“ Pak na záplastí zkontroloval čas a já jsem si představila, jak v hlavě srovnává svoje možnosti, přesně jako jsem to udělala před chvílí já. Má čas se vrátit domů a převléknout se?

„Lepší než nic,“ odpověděla jsem. „Jen jsem vám chtěla pomoci. Najít nějaké řešení. Máte čas se vrátit domů? Nebo můžete někomu zavolat?“

„Komu?“ zeptal se a nevěřicně se na mě podíval.

„Někomu v kanceláři? Jdu se hned spojit se svojí asistentkou, chodí do práce o něco později než já, jestli by mi mohla něco půjčit.“ Ros, moje neuvěřitelně zodpovědná a úžasná asistentka, bydlela přímo v centru města a odmítala chodit do práce jen o vteřinu dřív, než musela. Každé ráno vozila děti do školy, ale jinak se na ni dalo ve všech ohledech spolehnout.

„Cože?“ podíval se na mě, jako bych byla blázen.

„Je to řešení.“ S řešením problémů jsem to uměla, byla to práce jen náplň mojí práce.

Pohrdavě se zasmál. „Nějak si nemůžu představit sebe v Charsově obleku. Mám číslo třicet dva. On je tak čtyřicítka. Ale možná Gav, ten má tak metr osmdesát. Kalhoty na půl žerdi nejsou u nás v kanceláři v módě.“

Podívala jsem se dolů a pak jsem zvedla pohled nahoru... Bože, ten má tak metr devadesát. Měl dlouhé nohy, opravdu dlouhé nohy, úzký pas, statný hrudník a široká ramena. Vyschlo mi z toho v puse. Kdyby se nechoval tak nepříjemně, nebyl by úplně k zahození. Navíc ta jeho snědá kůže a zajímavé oči, které mě teď sledovaly s pobaveným úsměvem. Trochu jsem se na něj zakoukala. Zčervenaly mi tváře, a tak jsem rychle navrhla další možnost. „Máte na toaletách vysoušeč? Možná byste to mohl vyprat a rychle vysušit.“

Zamračil se a zakroužil hlavou. „Nějaké další nápady?“

„Jen se vám snažím pomoci,“ prohodila jsem a lhostejně pokrčila rameny. Koneckonců to byl jeho problém.

„Mnohem víc by mi pomohlo, kdybyste se dívala, kam jdete.“

Proboha, tenhle chlap mi ale pije krev! „Nebudte směšný. Chováte se jako malé dítě. Už se to stalo, zpátky to nevrátíme. Teď se musíte pokusit to napravit. A pokud se vám moje nápady nelíbí, je to váš problém.“

S potěšením jsem sledovala, že ho moje řeč konečně umlčela. Došli jsme na okraj parku, na levé straně silnice na nás vykoukla stará známá cedule označující vlakové nádraží a já jsem z kapsy vytáhla telefon.

„Ahoj Ros, tady Claire. Promiň, že otravuju tak brzo. Ano. Už jedu. Můžu tě o něco poprosit? Stala se mi taková malá nehoda. Rozlitá káva... No jo, úplně všude. Mohla bych si od tebe půjčit čistou košili? Bílou?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase. „Jasně. Ani jsem vlastně nečekala, že bys nějakou bílou měla.“ Při té představě jsem se zasmála. „Máš aspoň nějakou béžovou?“ Ros si potrpěla na výrazné vzory a veselé barvy. „Já vím,“ odpověděla jsem na Rosinu poznámku o tom, že v košili vyhovující její velikosti prsou budu totálně plavat. Za svoje dvojky jsem se nestyděla. „Bohužel jsem v beznadějně situaci... Děkuju, máš to u mě... Ale ne zas tak moc.“ Když Ros začala se smíchem navrhovat, jestli bych jí nedala do konce týdne volno, rychle jsem hovor ukončila. Měla jsem ji ráda, byla upřímná, to se mi na ní líbilo.

„To se hodí, mít tak ochotnou asistentku,“ vytušil ten muž a obrátil oči v sloup.

„Závidíte?“ zeptala jsem se spokojeně, když už jsem věděla, že je spása na dosah. Měl by mi závidět, Ros bych nevyměnila ani za hromadu zlata. Byla diamantem mezi asistentkami a moje velká opora.

„Jde jen o to umět najmout ty správné lidi.“

Muž se pobaveně uchechtнул. Pokrčila jsem rameny. Taky mu vůbec pomáhat nemusím, může si být sarkastický, jak chce.

„Moje asistentka je úžasná,“ odsekl, „ale předpokládám, že by mi její sukně úplně nepadly.“

Oba jsme jako na povel mávli cestovními průkazkami a zamířili k nástupišti, moje krátké kroky doprovázené jeho dlouhými v nevidané synchronizaci.

Nástupiště bylo v tuto dobu plné lidí. On se postavil na poslední volnější místo a já jsem si drze stoupla vedle něj. Prostor tu byl pro oba, tak proč se na mě tak mračil? Rozhodla jsem se ho ignorovat a začala jsem si pročítat zprávy na telefonu.

Sestra mi zkrátka nedala pokoj, dokud nedostala kladnou odpověď.

Nezkoušej to na mě s tím, že musíš pracovat. V sobotu. Dokonce i Wonder Woman jako ty má o víkendu volno. Stejně nemáš nic lepšího v plánu.

Alice si rozhodně servítky nebrala. Povzdychla jsem si. Byla jsem v pasti. Poslední věc, kterou bych chtěla zabít víkend, je stříhání živého plotu. Byl tak přerostlý, že zabíral téměř polovinu její zahrady. Ale vážně jsem potřebovala o víkendu zajít do kanceláře. Možná se mi podaří ji přesvědčit, že jí pomůžu příští víkend.

Byla jsem s prací dost pozadu, a to mi ještě přiřadili další projekt, který potřeboval celý překopat. Odvrácená stránka toho, když člověk ukáže, že něco umí. Naloží vám projekty, nad kterými ostatní zlomili hůl, a vám zbývá jen pár dní na dokončení. Kdybych se o víkendu dostala do kanceláře, mohla bych si toho spoustu nadpracovat.

Začala jsem zuby a napadlo mě, jestli bych Alici neměla zaplatit někomu, kdo by to přišel odedřít za mě, ale pak jsem si uvědomila, že už jsem tento měsíc platila za školní obědy

a letní uniformy pro obě svoje neteře. Vůbec mi to nevadilo, ale Alice na mě ráda jednou za čas použila to svoje *roz.bazuješ peníze a kupuješ si tím lidi.*

Moje myšlenky na zušlechtění Aliciny zahrady přerušil příjezd vlaku. Uvědomila jsem si, že se svým novým kamarádem nastupujeme do stejného vagonu, a dokonce ukořisťujeme poslední dvě volná sedadla, která jsou naneštěstí naproti sobě. On se hned chopil telefonu a já jsem vytáhla papíry s prezentací, abych si naposledy prošla nejdůležitější body a ujistila se, že si pamatuju všechna čísla. Mezitím jsem se snažila držet vlhkou látku od svého výstřihu. Sakra! Můžu vyhodit i svoji nejoblíbenější podprsenku, M&S Rosie for Autograph, a to jsem si k ní za nehorázné peníze koupila čtvery ladící kalhotky.

Vlak se zatřásl a s rámusem se odlepil od tradiční viktoriánské zastávky se závěsnými železnými květináči a klouzavým pohybem opustil průmyslovou zónu směrem k otevřené krajině.

Nenápadně jsem po svém spolucestujícím párkrát hodila pohledem. Kdyby se nechoval jako arogantní idiot a netvářil se tak nabubřele, skoro bych řekla, že je atraktivní. S tou snědou kůží, zvláštěně zbarvenýma očima lemovanýma hustými řasami, které by mu záviděla každá druhá žena, tmavým hustým obočím a mužně hranatou bradou vypadal jako filmová hvězda. Jen ten sestřih mu neslušel, husté černé vlasy by měl nosit trochu delší.

Jako by snad cítil, jak studuju každý detail jeho tváře, najednou zvedl oči a podíval se na mě. Sjela jsem pohledem k jeho rozkroku, kde se od pasu světle šedých kalhot táhla tmavá skvrna. To vážně nebyla žádná výhra. Trochu jsem se na něj pousmála. Dobře, to ode mě nebylo zrovna milé, ale všechny moje snahy o pomoc dost neslušně odmítl.

Semknul rty a hleděl na mě. Pořád dost našťvaně. Jak chceš. Většinou se nevzdávám tak snadno. Budu na něj hledět tak

dlouho, dokud se přede mnou nerozpustí v louži. Ten chlap byl však mimořádně odolný a pohled mi opětoval s takovým sebevědomím, že jsem zpozorněla.

Po chvíli jsem se musela trochu narovnat, což v jeho tváři vyvolalo lehký úsměv, jako by snad šlo o náznak prohry. Bojovně jsem vystrčila bradu a zvedla jedno obočí, což, jak jsem moc dobře věděla, mi přidalo na bojovném výrazu. Ros mě několikrát upozorňovala, ať to nedělám, že působím dost povýšeně, ale stála jsem si za tím, že to nutně nemusí být až tak špatná věc.

Reagoval stejným gestem, jako by se ptal, jestli tohle je moje jediná zbraň. Působil skoro roztomile. Vlastně byl roztomilý. Z pusy mi unikl zvuk uznání. Málem jsem se neovládla a usmála se nad jeho sebevědomím. Byl rozkošný a moc dobře to o sobě věděl, ale... Ne, přinutila jsem se zatnout zuby a vydržet. Opravdu měl naprosto jedinečné oči. Teď jsem měla možnost si je pořádně prohlédnout. Barva moře, ale s rozlitou whisky. V tu chvíli se jeho domýšlivost změnila v odhodlání. Znovu jsem to málem vzdala. Skoro jsem cítila, jak v něm vře testosteron. Ten chlap se rozhodl vyhrát. Smůla, to já taky. S uspokojením jsem se usmála, jako bych snad věděla něco, co on ne. Koutkem oka jsem si všimla, že postarší muž sedící vedle něho složil noviny na kolena a se zájmem sledoval náš souboj. Nebyl jediný, postupně se k němu přidávali další a další cestující, kteří si nechťeli nechat ujít souboj dvou pevných vůlí.

Co se to děje?

Ve vagonu houstla atmosféra a pod pichlavým pohledem toho cizince mě doslova páčila kůže. Cítila jsem, že rudnu, což toho idiota samozřejmě rozesmálo. Roztáhl rty do širokého úsměvu, který odhalil řadu bílých zubů. Hezký úsměv, mimochodem.

Samozřejmě, Claire, představuj si, jak ho líbáš, to ti teď rozhodně pomůže.

Moc bezké rty. Plný spodní ret, tak akorát k nakousnutí...

Vážně. Přesně to mi proletělo hlavou. Přesně to jsem si myslela. Kousla jsem se do rtu, moje představy se trochu vymkly kontrole.

Najednou prudce zamrkal, musel to na mně poznat. Byl to lovec. Úspěšný na každém kroku. Vzrušením se mi zachvělo srdce. Jako by to cítil, přimhouřil oči.

Sakra, co si teď asi může myslet? Poznal to na mně?

Poznal, že si představuju nevhodné věci? Nemístné, do vlaku naprosto nepatřičné věci, jako že z něj tu zničenou košili strhnu?

Elegantně jsem se napřímila. Takhle se přece dáma ve vlaku nechová. Navzdory tomu všemu jsem mu pořád hleděla do očí.

Na začátku nebylo vůbec těžké odhadnout, co se mu honí hlavou.

Vybrazu. Porazím tě. Rozmetám tě na prach, protože já jsem mistr v upřeném pohledu.

Teď se z něj však stal bojovník. A s radostí jsem si uvědomila, že je v jeho pohledu i trochu uznání a překvapení.

Jasně, teď už ti spadl hřebínek, co?

Ten chlap má fakt nádherné oči...

Vlak zastavil na následující zastávce a do vagonu se nahrnuli další lidi. Jednoho z nově příchozích dokonce někdo odstrčil stranou, aby nás mohl dál sledovat. Spousta lidí z nás nechtěla spustit oči a natahovala krk, aby jim neuniklo, kdo nakonec vyhraje. Byli jsme zkrátka atrakcí dnešního ranního spoje. A rozhodně to nevypadalo, že to někdo z nás v nejbližší době vzdá.

Sebevědomí bylo zpátky v plné síle. Můj protivník si taky uvědomil, že nás sleduje celý vagon. Uvědomovala jsem si zatajený dech všech okolo a pravidelný rytmus jedoucího vlaku.

Bože, ten si je sám sebou tak jistý!

Zapíchnul svůj pohled do mého a už to tam bylo zase, maličké zaškobrtnutí mého pulzu. Bylo to sexy. Souboj titánů. Pootevřela jsem ústa a dotkla se špičkou jazyka horního rtu. Na druhé straně jsem se dočkala záblesku v očích a mírného úsměvu. Pálí mu to. Opětovala jsem jeho úsměv, což udělalo víc škody než užítku, protože mírně přivřel oči a čekal na moji další odezvu.

To nebyl dobrý tah.

Ten člověk se jen tak nevzdá. A já jsem teď navíc přilila olej do ohně. Kdo by couval z výzvy, do níž se navíc přimotalo sexuální napětí? Znovu zvedl obočí a ironicky napodobil můj úsměv. S takovým množstvím sex-appealu, že mě to málem zarazilo zpátky do sedačky.

Chyba. Velká chyba. Obrovská.

Navzdory pochybám mnou proběhla vlna vzrušení. Byla jsem napnutá jako struna. Uvědomovala jsem si vlastní tělo. Cítila jsem napětí, které mi proudilo žilami.

Vlak nečekaně zastavil a poslal ty, kteří neměli po ruce žádnou oporu, rovnou k zemi. Žena ve světle modrém kabátku úplně ztratila vládu nad svojí rovnováhou a řítila se přímo do klína mému protivníkovi. Ten instinktivně vzhlédl a vztáhl ruce, aby ji zachytil.

Aha! Prohrál. Uhnul pohledem jako první. Když se na mě znovu podíval, obdařila jsem ho vítězným posměškem, srovnala si papíry v klíně a vrátila se k prezentaci, jako by mi už nestál ani za vteřinu mého času.

Umírala jsem touhou rychle zkontrolovat, jak se tváří, ale bitva už byla u konce. Na odplatu rozhodně nemám čas. Ignorovala jsem hlas v hlavě, který argumentoval, že moje výhra nebyla úplně fér.

O několik minut později – po tom, co se vlak zase rozjel – jsme zastavili na zastávce Leeds City. Postavila jsem se, trochu překvapená návalem lítosti, a čekala, až se na mě podívá.

„Hodně štěstí na té schůzce,“ řekla jsem a vyklouzla z vagonu.

Nikdy dřív jsem si ho ráno nevšimla, a to chodím stejnou cestou ve stejnou dobu už několik měsíců. Churchstone bylo malé město, někde jsem četla, že v něm žilo sotva třináct tisíc obyvatel. Mnohem míň, než na co jsem byla dřív zvyklá. V samotném Leedsu jich bylo skoro půl milionu. A tam jsem žila šest let.

Něco mě nutilo se otočit a zkontrolovat, jestli taky vystoupil. Naštěstí jsem tomu nutkání odolala. Potkám ho někde znovu? Už bez té srážky a kávové nehody. Zadávala jsem se na svůj hrudník a znovu si hlasitě povzdychla.

V polovině nástupiště jsem ucítila dloubnutí do zad a o vteřinu později stál vedle mě. Srdce mi poskočilo, když jsem se znovu zadávala do jeho hezké tváře.

„Vyhrál bych, kdyby ten vlak nečekaně nezastavil,“ řekl.

„To určitě.“ Připadala jsem si jako královna. „Jen poražení hledají výmluvy.“

„Výmluvy?“ zamumlal překvapeně. „Spadla mi do klína!“

Pokrčila jsem rameny a zatvářila se, jako že to není můj problém.

„To jste vždycky tak umíněná?“ zeptal se, když jsme dorazili ke schodišti.

„Nejsem umíněná,“ řekla jsem rozhořčeně. „Spousta lidí si naopak myslí, že jsem úžasná.“

Usmál se tak, že se mu rozzářil celý obličej, což mě překvapilo. Takové oči se jen tak nevidí. A taky měl nádherné zuby, jen ty spodní se mu trochu křivily.

„Dokažte to.“

„Jak to mám asi udělat?“ zeptala jsem se.

Jako kouzelník vyčaroval z kapsy vizitku a galantním pohybem mi ji zastrčil do kapsy saka. Sebevědomě se usmál a mně se zhoupnul žaludek. Buď jsem měla v břiše hejno neposedných motýlů, nebo se ozvaly zažívací potíže.

„Pojďte se mnou na drink. Příští pátek. Tady máte vizitku. Ozvěte se.“

2

Ashwin Laghari

Finanční ředitel

Když jsem přišla do kanceláře, nemohla jsem přestat obracet vizitku v prstech. Už to bude pěkně dlouho, co jsem měla naposledy rande. Všechn můj volný čas zabírala práce. Musela jsem uznat, že se mnou asi není bůhvíjaká legrace. Jemu se podařilo zažehnout plamen tam, kde už nějakou dobu byla jen měsíční krajina. Posadila jsem se ke stolu a nějaký zvláštní popud mě přiměl poslat nečekaně laškovnou zprávu Ashwinovi Laghari-mu, tomu sexy muži s pichlavýma očima. Rozhodně mu to nebudu dělat snazší. Navíc páteční večery většinou trávím v kanceláři, kde se snažím nahnat co nejvíc práce, než se vydám na víkend domů.

Večeře, příští sobotu v osm večer. Beech House. Holka s kávou

Polkla jsem, protože mnou proletěla vlna nervozity. Ashwin Laghari. Po celém dni trýznivého mlčení se večer konečně ozval.

Ať je tedy po tvém. Sobota. Budu se těšit.

Navzdory stručnosti jsem si tu zprávu musela během posledních dnů přečíst aspoň tisíckrát. Co ho přimělo mi začít tykat? Už je tu sobotní odpoledne a já mám necelé tři hodiny na

přípravu na naše setkání. Každý pracovní den jsem ho nenápadně vyhlížela při pravidelné cestě k nádraží, ale ani jednou jsem ho nezahlédla. Možná tady ani nebydlel. Co když se právě vracel od známosti na jednu noc? Co když je to proutník?

No i kdyby? Už jsem si hodně dlouho neužila. Rozhodně na mě nepůsobil dojmem, že hledá dlouhodobou známost. Na to se choval příliš sebevědomě. Navíc to jiskření, které vysílal.

Ashwin Laghari. Pohrávala jsem si s jeho jménem na jazyku. Líbilo se mi, jak melodicky zní. Přemýšlela jsem, jestli má druhé křestní jméno a jak asi pasuje k tomu prvnímu. Musím se ho na to večer zeptat. A pak se do mě pustilo moje rozumné já.

Proboha, Claire, co se to s tebou děje? Pohrává si s tebou, copak to nevidíš? Jen jsi ho vyprovokovala. Nechal tě čekat celý den na odpověď. Je to pro něj hra. Možná sis určila, že se uvidíte v sobotu, ale on už se těší na odplatu. To je celé.

Moje odvážnější já, řídicí se převážně hormony, prohlašovalo, že určitě taky cítil to sexuální napětí a rozhodl se jít mu vstříc.

Dala jsem se do internetového průzkumu. Stejně bych si proklepla jakéhokoliv svého obchodního partnera. Jen tak lehce. Trochu informací z LinkedIn a malý mix Facebooku, Xka a Instagramu. Dobře, možná jsem si prohlédla i obrázky, které mi nabídl Google. Jen abych si připomněla, jak vypadá, kdybych náhodou po patnáctiminutovém civění do jeho tváře zapomněla jeho rysy. Na všech fotografiích byl v obleku a potřásal si rukou s někým důležitým. Na všech byl prostě k sežrání. LinkedIn na něj prozradil nejvíc – studoval na univerzitě v Leedsu obor strojírenství. Dva roky pracoval u First Direct a pak se přesunul do Londýna, kde šplhal na kariéřním žebříčku, až se vrátil zpátky na sever. Očividně mu to páliło.

Proč jsem proboha zvolila zrovna Beech House? Intimní, tiché místo s příjemným osvětlením. Ideální pro romantickou

večeři. Měla jsem vybrat něco šmrncovnějšího, modernějšího a luxusnějšího, kde byl personál tak odměřený, že si člověk připadal, jako by mu byl na obtíž.

Privítal mě přátelský číšník, což na chvíli potěšilo moje napjaté nervy, které jsem nemohla utišit od té doby, co jsem opustila sestřinu zahradu a přihnala se konečně domů. Minulý víkend se mi ji podařilo setřást, tento už jsem se stříhání živého plotu nevyhnula. Domů jsem dorazila celá ulepená a poštipaná. A teď se mi z břicha snažilo vydrat ven milion motýlů. Proč jsem byla tak nervózní?

„Mám rezervaci pro dva.“ Odmlčela jsem se a otřela si zpcené dlaně do oblíbených černých kalhot.

„Na jaké jméno?“ zeptal se číšník.

Abych si udržela záhadnou tvář, záměrně jsem neodpověděla na poslední zprávu, v níž se Ashwin Laghari ptal, jak se jmenuju. Znal mě jen jako *holku s kávou*. Řekla jsem to nahlas a dívala se číšníkovi zpříma do očí, jako by to bylo běžné jméno.

„Jistě, madam.“ Ani nemrknul. „Následujte mě. Váš společník už na vás čeká.“

Kráčela jsem za ním mezi krásně prostřenými stoly až do zadní části restaurace a přála jsem si, abychom tam nikdy nedošli. Ztěžkly mi nohy a jazyk se mi přilepil k patru. Tohle bylo přece k smíchu. Setkala jsem se a konverzovala jsem už s lidmi ze všech koutů světa, přednášela před stovkami účastníků v plných sálech, vedla konference s vysoce postavenými představiteli mezinárodních firem a nikdy by mě nenapadlo přemýšlet, jak se při tom cítím.

Narovnala jsem se, vysunula bojovně bradu, nasála vzduch a o dvě vteřiny později jsem se zastavila u našeho stolu.

Ashwin Laghari vypadal stejně úžasně, jak jsem si ho pamatovala. I s tím vítězným pohledem. Postavil se.

„Takže jsi přišla,“ řekl mnohem hlubším hlasem, než jsem si představovala. Jak si dovoluje mi rovnou tykat?

„Ano,“ odpověděla jsem a svezla se na židli naproti němu.

Pak se usmál. „V pátek jsi asi měla spoustu práce.“

„Ani ne,“ odmlčela jsem se a lstivě se usmála. Přece mu nebudu říkat, že jsem z kanceláře odjížděla až kolem deváté večer. „Ale chtěla jsem mít taky svoje slovo.“

„Přesně tohle jsem si myslel.“ Usmál se a těma netradičně zbarvenýma očima probleskly plamínky zájmu. „Už mi konečně řekneš, jak se jmenuješ?“

„Ano, ale asi to za to čekání ani nestálo. Máš prostřední jméno, Ashwine Laghari?“

„Přátelé mi říkají Ash.“ Očima se zavěsil na moje ústa. „I když se mi líbí, jak to vyslovuješ.“

„Musím přiznat, že zní zajímavě,“ dodala jsem s náznakem flirtu, což bych za žádnou cenu nepřiznala.

„Žádné další jméno nemám.“

„Dobře,“ řekla jsem. Nesnesla bych, kdyby tu melodii něco narušilo.

„Když zadáš *Holku s kávou* na LinkedIn, moc tam toho nenajdeš.“

„Leeds. Aktuálně jsem u Beechwood Harrington,“ zasměchovala jsem.

„To není fér.“

„Claire Harrisonová. Manchester. Aktuálně u Cunningham, Wilding a Taylor.“ Pak jsem ho obdařila smyslným pohledem a hlubokým sexy hlasem pronesla: „Teď jsme si kvit.“

Kdyby to tak byla pravda. On byl očividně vyrovnaný a úžasný, zatímco já jsem si během posledních dvou týdnů, nehledě na to, jak tvrdě jsem pracovala, připadala, jako bych se bořila do písku. Jako bych na nic neměla čas.

Opětoval mi úsměv a tajemně pronesl: „Nemyslím si, že si někdy budeme kvít.“ Zrychlil se mi tep. „Dovolil jsem si objednat s předstihem lahev vína.“ Znovu na mě mrknul.

„Žádné šampaňské?“ zeptala jsem se, když zvedl lahev velmi drahého červeného vína.

„Netipoval jsem tě na bublinky. To by bylo prvoplánové. Vybral jsem něco lepšího.“

Nad uhlazeným projevem tohoto sebevědomého floutka jsem zvedla obočí.

On se jen usmál. „Tohle je zatraceně dobré víno. V podobných restauracích stojí šampaňské za starou belu, to už jsem se poučil. Dáš si trochu? Tipoval jsem tě na červené, ale můžu objednat něco jiného.“

„Bod pro tebe,“ řekla jsem a přisunula k němu skleničku, abych mohla ochutnat. Pak jsem jí zakroužila, přivoněla si a trochu usrkla. „Vážně dobré víno.“

„Jak jsem říkal.“ Zatvářil se spokojeně.

Bože, ten je ale nafoukaný. Nemohla jsem si však pomoci a ta jeho přehnaná arogance se mi začínala líbit. Byl nad věcí, všechno měl pod kontrolou a já jsem nemohla uvěřit, že mi to připadá sexy.

Pozvedl skleničku, abychom si společně připili. „Na zdraví,“ řekla jsem.

„Na nečekaná setkání,“ řekl on.

Hleděla jsem na tmavě červenou tekutinu a najednou jsem se cítila trochu nepatřičně. Znělo to skoro jako... jako by tohle setkání bral opravdu vážně. Rozhodně jsem nečekala, že bude nějaké pokračování. I když byl doslova k sežrání, rozhodně takhle v restauraci se ženou neseseděl poprvé. Naše schůzka pro něj byla jen další výzvou. Sexuální napětí ve vzduchu bylo téměř hmatatelné. A on se mě zřejmě bude snažit dostat do postele.

Z jeho chování jsem usuzovala, že city rozhodně nechá stranou. Nemyslím si, že ho ještě po dnešku uvidím. A na rovinu, měla bych na něco takového vůbec čas?

„Jak dopadla ta veledůležitá schůzka? S představenstvem a výkonným ředitelem z Londýna.“

Sjela jsem ho pohledem, překvapená, že si to všechno pamatuje. Vážně vypadal, že ho to zajímá. Tohle už byla jiná konverzace.

„Výborně, děkuju za optání.“ Už jsem na ni skoro zapomněla. Teď jsem byla zaměstnaná přípravou dalšího důležitého setkání. „Co ta tvoje?“

„Přestože jsem na sobě měl oblek z Marks & Spencer, dopadla překvapivě dobře. Mimochodem, děkuju za tip. Zavolał jsem sekretářce, aby schůzku posunula o půl hodiny, a to ráno jsem u nich byl první zákazník. Tak rychlý nákup tam ještě nezažili.“

„Jsem v šoku, že sis vzal moji radu k srdci.“

„Vlastně jsem na to přišel sám.“

„Samozřejmě,“ odmlčela jsem se, „hned po tom, co jsi konečně sklonil hlavu k zemi.“ Znovu jsme se zadívali jeden druhému do očí.

„Asi jsem ani nepoděkoval, že? Promiň, byl jsem ve stresu. Už si ani nepamatuju, co jsem na té schůzce říkal.“ Nahnul se ke mně a ztišil hlas, jako by se mi chtěl svěřit s nějakým tajemstvím. „A víš co?“ Zakroutila jsem hlavou. Rozhlédl se kolem nás, což napětí ještě zvyšovalo. „Nikdo si ani nevšiml, že mám na sobě oblek z konfekce.“ Nadšeně se usmál a pořád ještě šeptem dodal: „Nosil jsem ho celý týden.“

Vyprskla jsem smíchy. „Takže jsi konvertoval?“

„Přesně tak. Byl jsem snob, za oblečení jsem utrácel ohromné sumy, i když je od toho dostupného téměř k nerozeznání.“

Dokonce jsem se zeptal Gava, jestli se mu ten oblek líbí. Myslel si, že je to Hugo Boss.“ Zasmál se a já jsem na něj potěšeně mrkla, z jeho pohledu sršela nevidaná vstřícnost. „A co ty?“

„Moje sekretářka mi donesla tu nejošklivější světle zelenou blůzu na světě, tady vpředu měla obrovskou mašli. Pamatuješ si paní Slocombeovou ze seriálu *Už máte vybráno?*“

Sexy obočí se svráštilo. „To je ta, co pořád mluví o svojí... zlobivé kočičce?“

Málem jsem se udusila vínem. I když se tvářil naprosto vážně, v očích mu přeskakovaly pobavené plamínky.

Udržela jsem klidnou tvář a ignorovala to, co právě řekl. „Vůbec mi to ke kostýmu nesedělo. Úplně jsem v té blůze plavala. Musela jsem vypadat hrozně.“

„To si neumím představit.“ Sjel pohledem po mém dnešním outfitu, který byl neuvěřitelně drahý, ale taky dost pohodlný. „Určitě jsi vždycky dokonale upravená.“ Byla jsem mu vděčná, že se pohledem nezastavil v mém dekoltu. A pak k mému překvapení pronesl: „Moc ti to sluší.“

Kývnul bradou k černé blůze s dlouhými rukávy se stříbrnými nitkami vetkanými do měkké látky, kterou jsem zvolila proto, abych zahalila škrábance, které jsem si pořídila na Alicině zahradě. Chtěla jsem si obléknout něco jiného, černou vestičku, která by byla mnohem víc sexy, ale teď jsem byla díky jeho poznámce za svůj výběr vděčná. Lehká látka nenápadně kopírovala moje křivky, místo toho, aby dávala zbytečně něco na odív. Možná jsem za to mohla Alici nakonec poděkovat.

Po chvíli mi však v dlouhém rukávu začínalo být horko, možná za to mohly jeho komplimenty nebo styl, jakým se se mnou bavil. Bezděčně jsem si rukávy vyhrnula a opřela se lokty o stůl.

„Co se ti stalo?“ zeptal se a dotkl se škrábance. V očích mu probleskla obyčejná starost o toho druhého.

Usmála jsem se a zklidnila zrychlující se tep. „Jsem v pohodě. Jen jsem se trochu nepohodla s křovím.“

„Vyzvala jsi ho do boje beze zbraní?“

„Přesně, jsem takový zahradní ninja.“

Navzdory horké koupeli teď moje paže vypadaly mnohem hůř než dřív. Očividně jsem měla nějakou alergickou reakci. Ash natáhl ruku a prstem přejel po jednom z mnoha šrámů na mém předloktí. Zůstal po něm zvláštní lechtivý pocit. Zadívala jsem se na něj a v jeho výrazu bylo více lidskosti než arogance. „Asi by sis to měla něčím natřít.“

Poškrábala jsem se a stáhla rukávy zase dolů. „Všechno mě bolí.“ Proč mu to proboha říkám? Co když si bude myslet, že od něj chci masáž?

„Ráda zahradničíš?“

„Ne, nedávno jsem se přestěhovala a předchozí majitelé našťestí kolem domu vybudovali zahradu, která nepotřebuje moc péče. Udržet při životě květináč s bazalkou bych považovala za vrchol svého zahradnického umění. Sestra potřebovala pomoci se stříháním živého plotu.“

„A sestře se těžko říká ne.“

„Bohužel,“ povzdychla jsem si.

„To znám. Moje sestra mě taky takhle využívá. Nevím proč. Vypadám snad jako domácí kutil?“ Zvedl do vzduchu dlaně s pěstěnými nehty.

Díky tomu jsem měla možnost si ho pořádně prohlédnout. Doteď jsem ho jen pokradmu okukovala. Měl na sobě šedé tričko s věčkovým výstřihem, které mu padlo jako ulité a odhalovalo několik tmavých chloupků.

Ne, jako domácí kutil rozhodně nevypadal, byl prostě rozkošný. Prostě k sežrání. Nejradši bych se natáhla přes stůl a to tričko z něj jedním pohybem stáhla, dotkla se jeho snědé kůže,

přejela mu dlaní po hrudníku a zmáčkla svalnatou paži, která se rýsovala pod tenkou látkou. Ráda bych... Jeho oči potemněly, zíral na mě s rozšířenými panenkami.

Málem se mi zastavil dech. Konverzace utichla a jeden druhému jsme hleděli do očí. Ve vzduchu se vznášelo napětí, přesně jako když jsme se setkali poprvé.

Už mi bylo jasné, že všechna moje ostražitost je tatam. Dneska budu mít sex s Ashwinem Lagharim. Budu se ho dotýkat po celém těle, budu zírat do těch neuvěřitelných očí a budu si užívat jeho sexy tělo.

A on určitě neřekne ne. Jeho dlaň mi znovu spočinula na předloktí, pak sjel na zápěstí a opětoval mi hluboký pohled.

Usmíval se, ale ne vítězně, tak nějak něžně. Jako by se v něm ten lovec konečně vzdal. Oba jsme se uvolnili a začali si večer užívat.

Nevím, jak dlouho ta chvíle trvala, ale byla přerušena až příchodem číšníka, který přišel pro objednávku. Ani jeden z nás ještě neměl čas otevřít menu. Najednou jsem neměla vůbec hlad, jídlo teď představovalo jen překážku.

„Takže máš sestru,“ řekla jsem.

„A bratra. Sestra si očividně myslí, že jsem zdědil kutilské geny. Pracuje na chirurgii, operuje mozky, takový člověk to přece musí s ostrými nástroji umět.“

„Na chirurgii,“ pronesla jsem ohromeně.

„Ano.“ Ve světle svíček měla jeho kůže medový odstín. „Moje sestra je chirurgyně. A můj bratr je advokát.“ Pak se zasmál. „Máma trvala na našem vzdělání. Táta je taky doktor, narodil se tady, ale jeho otec pochází z Indie, utekl z Ugandy, ještě než Idi Amin vyhnal v sedmdesátých letech všechny Asiaty. Co ty? Máš víc sourozenců?“

„Jen sestru. Alici. Vychovává sama dvě dcery, moje neteře.“

„Jste si blízké?“

Vybuchla jsem smíchy. „To bych neřekla. Alice preferuje alternativnější způsob života. Nesnáší korporáty.“

„Asi bych se jí moc nelíbil.“

Nakrčila jsem nos. „Asi ne.“

„Je dobře, že je ti jedno, co si myslí,“ pronesl s arogantním výrazem.

„To jsi vždycky tak sebevědomý?“ zeptala jsem se.

„Myslím si, že jo. Proč to dělat jinak?“ Zadíval se na mě zpříma. „Můžeš se celý život stresovat, co si o tobě druzí myslí, ale kam tě to posune? Byla bys radši, kdybych se před tebou přetvařoval?“

„Ne,“ zasmála jsem se. To jeho bezbřehé sebevědomí se mi už od začátku líbilo. „Co jinak děláš, když nejsi zrovna v práci nebo nepolíváš kolemjdoucí horkou kávou?“

„Obyčejné věci. Posilovna. Přátelé. Však víš... Práce mi zabírá docela dost času.“

Posilovna. Přátelé. To není moc. Pokud vedl podobný život jako já, věděla jsem úplně přesně, o jakém druhu přátel to mluví. Lidi, se kterými si po práci zajde na skleničku. Ti ostatní se pomalu vytratili z jeho okolí, když opakovaně nepřišel na jejich oslavu. Kývla jsem na souhlas. „Rozumím.“

„Pokud tě práce baví, na ničem jiném vlastně nezáleží.“ Jeho pohled byl vážný, ale mezi jeho slovy jsem zaznamenala položenou otázku.

„Přemýšlíš někdy, jestli to za to všechno stojí?“ Vyklouzlo ze mě, aniž bych se pořádně zamyslela. Než jsem stačila říct něco, abych otázku odlehčila, všimla jsem si, že Ash vážně přemýšlí.

„Ano.“ Opřel si bradu o dlaň. V tom odseknutém slovu jsem cítila neklid odrážející moje vlastní pochyby.

„Stručné.“

„Snažím se přijít na to, jak to líp popsat. Je v tom trochu strachu. Hluboko zakořeněného strachu, že to za to nestojí. Jestli hodiny práce vynahradí všechnen ten stres. A co nám pak zůstane?“

Na moment jsme hleděli jeden druhému do očí, jako by to bylo záchranné lano, které nás drží nad propastí, kam jsme nechtěli spadnout. Co nás tam ale poutalo? Strach, nebo odvaha? Okamžik upřímnosti se mezi námi chvěl jako stébla trávy ve větru a já jsem si uvědomila, že jsme si podobní mnohem víc, než jsem si myslela.

„To nevím,“ připustil. „Trochu mě to někdy děsí. Možná proto tak moc pracuju, abych zaplnil prázdnotu. Protože bez práce... bez práce nevím, co vlastně mám.“

Nebo kdo jsem. V kanceláři jsem byla neporazitelnou vůdkyní, vzorem a ztělesněním úspěchu. Odmítala jsem se zabývat přemýšlením o tom, co je za jejími zdmi, protože z mého pohledu ten zbytek světa za moc nestál. Moje práce mi byla vším.

„A to je důvod, proč bychom měli zmínit uspokojení z práce,“ řekla jsem a snažila se konverzaci přivést zpátky na tvrdou zem. Na chvíli jsem se ponořila do tekutého písku, který v mém životě neměl žádné místo. Takové myšlenky patřily do bezpečných nocí, kdy člověk pochyboval nad tím, kam směřuje. „To nemají všichni. Představ si, že bys pracoval někde, kde to nenávidíš.“

„To bych nemohl.“ Pokrčil rameny a ten stín, který visel nad naším stolem, byl najednou pryč. „Řekl bych, že máme oba štěstí. Já svoji práci miluju.“

„Já taky. I když mám za sebou dost těžký týden a jsem úplně vyřízená.“ Schválně jsem při tom zlehčila tón, abych dala najevo, že končím s filozofováním, ale jsem si vědoma, stejně jako on, toho souznění, které před chvílí nastalo.

„Jezdíš takhle brzy každé ráno?“ Ash moje přiznání chvilkové slabosti ignoroval, za což jsem mu byla vděčná. Stejně jako já si zřejmě vlastní pochyby vůbec nepřipouštěl. „Jak to, že jsem tě nikdy dřív neviděl?“

„Protože ses nedíval,“ odpověděla jsem vesele a znovu jsem vnímala, že jsem nad věcí.

Obdařil mě uznalým pohledem a znovu se z nás stali rovnocenní partneři. „Všiml jsem si tě... minimálně tvojí chůze. Pádíš jako generátor.“

„To nezní moc... atraktivně.“ Cokoliv jiného by teď znělo jako klišé.

„Tak odhodlaně, neústupně. Jako když přesně víš, za čím jdeš. V mém světě je to hodně atraktivní.“

Řekl to bez náznaku flirtování, což kompliment v mých očích ještě umocnilo.

„Mám rád ženy, které vědí, co chtějí.“

„To je dobře. Protože spousta mužů to nemůže rozdýchat.“

„To máš asi jen špatný vkus.“

„Mluvila jsem snad o vlastních zkušenostech?“

„To jsi ani nemusela.“

„Nepřeháníš to s tou arogancí?“

„Dobře, zasloužil jsem si to. Ale ty taky.“

„Arogantní může být jenom chlap. O ženách se říká, že jsou nafrněné, mají nos nahoru nebo se prostě snaží dostat tam, kde pro ně není místo.“

Ash pokrčil rameny. „U nás v práci moc žen není. Musím s tebou souhlasit. Navzdory všem těm směrnícím a nařízením z personálního oddělení.“

„Právě proto musím pracovat pětkrát víc, abych dokázala, že si to všechno zasloužím. A jsme zase u toho. Stojí mi to vůbec za to?“

„Myslím, že bude, až dosáhneš svého. Vypadá to dobře?“

„Pevně doufám. Přijde mi, že jen skáču přes ohnivé obruče. To ráno je moje prezentace měla konečně přesvědčit. Místo toho mi ale přidělili další projekt. Samozřejmě s vražedným deadlinem, který pochopitelně dodržím, protože to jsem celá já.“ Řekla jsem to bezstarostně, jako by deadlinesy a skoky skrz hořící obruče byly každodenní náplní mojí práce. Ten poslední projekt mě ale v uplynulých dnech připravil o spánek. Tentokrát jsem na jeho dokončení měla vážně málo času, ale ještě nikdy v životě jsem v práci neselehala a nedojde k tomu ani teď.

Když jsme po večeri dopili kávu a přitukli si hořící sambukou, obloha už se barvila do fialova a mně se znovu rozklepala kolena.

Snažila jsem se v duchu opakovat si zásadu první schůzky: Hlavně se s ním nevyspi.

„Doprovodím tě domů.“ Během večere už jsme zjistili, že oba bydlíme na jižní straně parku. Jeho nabídka zněla víc prakticky než vlezle. Rozhodně se s ním nevyspím. „Chceš jít přes park?“

„Ano.“ Viktoriin park byl nejkrásnějším klenotem na koruně města Churchstone, dokonale umístěný a vysázený tak, aby v každém ročním období hýřil barvami. Kvalitní osvětlení v podobě litinových pouličních lamp lemovalo široké chodníky jako stráž a dodávalo místu magickou atmosféru.

Nenápadně jsem si svého průvodce prohlédla a s uspokojením se utvrdila, že mu to neuvěřitelně sluší. Znovu se ve mně probudila obyčejná lidská touha. Musela jsem se přinutit připažit, abych se ovládla a nesjela prsty po jemné látce obepínající jeho hrud.

„Předpokládám, že jsi schopný rozehnat všechny pubertáky. Za normálních okolností bych sama parkem v takovou dobu nešla.“

„Neboj se, já tě ochráním.“ K mému překvapení mě chytil za ruku a v téměř starosvětském gestu ji krátce stisknul. A pak už ji nepustil. Propletl prsty s mými a dal se do chůze.

Motýlí rej v mém břiše nabral na intenzitě. Připadalo mi, že když se při chůzi naše lokty dotýkají, odlétají od nich jiskry.

Když jsme se ponořili do přítomnosti parku protkaného světýlky lamp a vůní cedrového dřeva, připadala jsem si jako v pohádce. Měsíční světlo barvilo stromy do stříbrna a dodávalo prostředí romantickou atmosféru. S vědomím náhlé intimity naše kroky samovolně zpomalily a moje mysl začala pracovat na plné obrátky. Co když mě pozve k sobě? Vlastně jsem nechtěla, aby ten večer skončil. Ráda bych nabídku přijala, ale všichni moc dobře víme, co takové pozvání znamená. A já s ním rozhodně spát nebudu. Měla bych mu to rovnou říct? Aby nevzniklo nějaké nedorozumění. Nebo zbytečné očekávání.

„Ještě jsem se nerozhodla, jestli se s tebou chci vyspat.“ Tak a je to venku. Byli jsme k sobě celou dobu upřímní, tak proč to teď měnit?

„Nejsem si vědomý toho, že bych to po tobě chtěl,“ odpověděl hlubokým sametovým hlasem.

„To ne, ale asi na to oba myslíme.“

Zastavil se pod lampou, světlo zvýrazňovalo rysy jeho tváře, a pobaveně mě pozoroval.

„Znamená to, že bys chtěla?“ zeptal se a znovu zvedl obočí. To je ale namyšlenec!

„Jo, ale nevím, jestli je to dobrý nápad.“ Doufala jsem, že v tom přítomnosti nezachytí moje rudnoucí tváře, protože jsem před ním vystupovala tak sebevědomě jen proto, že mě k němu od první chvíle něco neuvěřitelně táhlo. „Pořád se ještě snažím přijít na to, jestli jsi... proutník.“ Chtěla jsem vědět, jestli je tohle

chování u něj na denním pořádku. Atraktivní a sebevědomý na to byl dost. Určitě o podobné nabídky neměl nouzi.

Během večere jsme se o předchozích vztazích nezmínili a nechtěla jsem vyzvídat. Možná proto, že jsem se v něm nechtěla zklamat? Chtěla jsem zachovat to tajemství obestírající Ashwina Laghariho? Rozhodně se nedalo popřít, že je pohledný. A očividně to bral jako samozřejmost. Jeho povýšenost vycházela spíš z jeho sebevědomí než z ješitnosti.

„Myslíš, že jsem?“ zeptal se klidně. Věděla jsem, že mě žádá o upřímný názor, stejně jako jsem to vyžadovala od něj.

„Ráda bych si myslela, že ne... Ale s takovou vizáží a životním stylem by bylo těžké uvěřit tomu, že to tak není.“

Pokrčil rameny. „Nemám na vztahy čas. A rozhodně ne na několik zároveň. Nebo se mě ptáš na sex na jednu noc?“

„Asi jo. Možná se jen snažím zjistit, kdy jsi naposledy s někým spal. Bylo to včera? Minulý týden? Před měsícem? Loni?“

Při představě jeho nahého těla s jinou ženou mě do srdce bodnul osten žárlivosti.

„Aha, chceš vědět, jestli střídám holky každou noc?“ Teatrálně přimhouřil oči a usmál se na mě.

„Ne. V podstatě je to tvoje věc a já takový životní styl respektuju, ale...“ Znovu jsem si ho prohlédla. „Kdybych se s někým chtěla vyspat, nebudu se za to rozhodnutí stydět.“

„To je dobře. Protože já sex na jednu noc určitě nevyhledávám,“ uculil se. „Jsem dost vybíravý.“ Zhluboka se zasmál. „Určitě nespím jen tak s někým. Nerad chodím do cizích bytů. Neznámého prostředí. Mám rád čistotu a pořádek. Na druhou stranu si nerad vodím někoho k sobě domů.“

„Máš rád čisté povlečení,“ zavtipkovala jsem. „A nesnášíš vlasy ve sprše.“

Seknul po mně pohledem, jako bych si z něj dělala legraci. Zvedla jsem ruce nad hlavu. „Myslím to vážně. Neutahuju si z tebe. Sama jsem tak trochu blázen do uklízení a miluju čisté povlečení.“ Znechuceně jsem se otrásla. „Na kolejích jsem bydlela s holkou, která si nevyměnila povlečení za celý školní rok.“

„Fuj,“ prohodil Ash. „Takže si rozumíme.“ Mrknul na mě. „Vypadá to, že se k sobě vážně hodíme.“ Z jeho slov zněla výzva. „A abych odpověděl na tvoji otázku. Naposledy jsem s někým spal zhruba před půl rokem. Můžu se tě taky na něco zeptat?“

„Před víc než rokem,“ odpověděla jsem rychle. „Taky jsem vybírává.“ Tady to máš.

Pobaveně se usmál. „Na to jsem se zeptat nechtěl.“

Polil mě stud, podruhé za deset minut. Rozhodně jsem v oblasti sexu nebyla tak zkušená, jak jsem se právě snažila znít. To byla odvrácená strana úspěšné kariéry – na nic jiného už nezbyval čas. Byla jsem suverénní v jednací místnosti, ale bohužel nezkušená v ložnici.

Ash ke mně přistoupil a objal mě kolem pasu. Vlídným pohledem mi přejížděl po tváři. „Chtěl jsem se zeptat, jestli tě můžu políbit.“

Po vši jeho aroganci mě ten tichý hlas uvedl do rozpaků. Celá jsem se zachvěla a ustrnula ve vzrušeném očekávání.

Nenápadně jsem přikývla, snažila se uklidnit zběsilý tlukot srdce, ale navenek jsem zamrzla a jen čekala, až se jeho teplé rty dotknou mojí kůže. Bála jsem se nadechnout, abych ten nečekávaný zážitek něčím nepokazila. Celá ta situace byla dokonalá, věděla jsem, že se mi tato chvíle pod lampou navěky vryje do paměti. Nevrazili jsme do sebe nosem, neťukli se o zuby, jeho rty ani příliš nenaléhaly. Jen se mě letmo dotknul, otřel se o mě a já jsem zatoužila přitáhnout ho k sobě a dlaněmi obejmout jeho krk, abych konečně cítila jeho teplou kůži v dlaních.

Zvedl hlavu, pohladil mě pohledem a usmál se tak, že jsem se mu málem zhroučila do náruče. Přisála jsem se k němu rty a začala ho líbat, vnímala jeho dech a srdeční tep, prozkoumávala jeho ústa a užívala si blízkost jeho těla. Lehce sevřel objetí, přitáhl mě k sobě a svíral mě tak, že se naše hrudníky dotýkaly.

Po několika minutách jsme se od sebe odtrhli. Trochu se mi točila hlava.

„To byl teda polibek, holko s kávou.“

„Ani ty jsi nezůstal pozadu, Ashwine Laghari.“

Zasmál se a sevřel mě v pase. „Nikdo mi takhle neříká. Ale vlastně se mi to líbí. Zní to jako nějaký exotický kouzelník.“

To, co jsme právě prožili, určitě kouzlem zavánělo.

„Chtěla bys jít ke mně? Slibuju, že mám čisté povlečení.“

Zvedl ruku k přísaze. „Ne že bych dneska něco plánoval... Myslel jsem si, že budeš trochu tvrdší oříšek.“

„Co změnilo tvůj názor?“

„Myslím si, že toho máme ve skutečnosti hodně společného. Mnohem víc, než jsme ochotní si připustit. A mimochodem, vždycky peru v sobotu.“

3

„Claire, můžeme si promluvit? Je to urgentní, sejdeme se v mojí kanceláři za deset minut.“

Málem se mi zastavilo srdce, když na mě Alastair promluvil. Bylo za pět osm, pondělí ráno a já jsem zrovna přišla do práce. Málem jsem samou únavou vrazila do dveří.

Zůstaň v klidu, Claire. Všechno jsi dokončila. Je to v pořádku.

Potlačila jsem zívnutí, omráčená nedostatkem spánku. Včera jsem nad tím zatraceným projektem probděla celou noc.

„Dobré ráno, Claire. Jaký byl víkend?“ Karen, ředitelka personálního oddělení, se na mě usmála, když strčila hlavu do dveří mojí kanceláře.

„Vlastně docela dobrý.“ Oplatila jsem jí úsměv a rychle zahнала vzpomínku na nedělní ráno, kdy jsem se probudila v Ashově posteli.

„Ten úsměv neznám. Chceš se se mnou podělit o zážitek?“

„Teď ne.“ Usmála jsem se. „Možná u skleničky prosecca.“

„Dej mi vědět, kdy budeš mít čas.“

„Asi až příští týden.“ Zamračila jsem se. Když mávla rukou na rozloučenou a odešla, na pár minut jsem se ponořila do vzpomínek.